

Arrest

nr. 249 065 van 15 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 maart 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van 26 maart 2020 met nr. 234 490 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure, ingediend op 6 april 2020.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 november 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 27 september 2015 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Denemarken.

1.3. Op 2 januari 2020 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Deense autoriteiten, die hiermee op 8 januari 2020 instemmen op grond van artikel 18, lid 1, d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 9 maart 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op 10 maart 2020 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [K.]

voornaam : [M.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Iran

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Denemarken toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [K.M.], verder de betrokkene, die van Iraanse nationaliteit verklaart te zijn, bood zich op 25.11.2019 aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 27.11.2019 diende hij dit verzoek om internationale bescherming effectief in. Hij legde daarbij geen enkel document of identiteitsbewijs voor.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 27.09.2015 een verzoek om internationale bescherming indiende in Denemarken.

Op 10.12.2019 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij stelde ook geen in België verblijvende familie te hebben en maakte verder gewag van een broer en zus die erkend zijn in Denemarken. Verder verklaarde de betrokkene uit Irak vertrokken te zijn in augustus of september 2015. Hij reisde via Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland tot in Denemarken, waar hij in september 2019 aankwam. De betrokkene diende in Denemarken een verzoek om internationale bescherming in. In november 2019 verklaart de betrokkene de trein via Duitsland tot in België te hebben genomen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam op aanraden van vrienden. Hij verzet zich tegen een overdracht naar Denemarken, omdat hij daar het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Hij weet dan ook niet wat hij daar moet gaan doen.

Op 02.01.2020 werd een terugnameverzoek gericht aan de Deense instanties. Op 08.01.2020 stemden de Deense instanties in met ons verzoek met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers om internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker om internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Denemarken stemde in met ons verzoek tot terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Denemarken ingediend verzoek om internationale bescherming werd afgesloten : “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn

2013/32/EU". De vrees voor vervolging en de nood aan bescherming werden reeds door de Deense instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Denemarken, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Denemarken het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Denemarken, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het internationale bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Denemarken ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Indien zou worden opgeworpen dat een overdracht aan Denemarken "indirect refoulement" betekent wensen we te benadrukken dat de landen die partij zijn bij het "Dublin-acquis" conform het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt, worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Deense instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Denemarken in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde maar de algemene regel blijft in dit geval van een overdracht aan Denemarken staande. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Deense instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene verklaarde tijdens het gehoor last te hebben van zijn oren en hiervoor een afspraak te hebben bij een dokter. We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Denemarken zouden verhinderen of dat gezondheidsredenen een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden ook geen elementen aangebracht die leiden tot het besluit dat er in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We zijn bovendien van oordeel dat de medische voorzieningen in Denemarken van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Denemarken niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Bovendien worden de Deense autoriteiten minimum 7 dagen voor de transfer op voorhand verwittigd.

Wat betreft de door de betrokkene specifiek opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name omdat vrienden hem dit hadden aangeraden (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We herhalen dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteits-clausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Verder verklaarde de betrokkene dat hij een negatieve beslissing kreeg in Denemarken en dat het daardoor geen zin heeft om terug te gaan. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het EVRM en toont evenmin automatisch aan dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure en inzake de erkenning als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren. Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Denemarken ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Denemarken een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van de EVRM. De door de betrokkene aangehaalde reden dat zijn verzoek om internationale bescherming in Denemarken werd afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Denemarken.

Tot slot maakte de betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag van ervaringen, feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Denemarken die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem in geval van een overdracht aan Denemarken wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Denemarken een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Deense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Deense autoriteiten.”

1.5. Op 1 april 2020 wordt beslist tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer met achttien maanden wegens het onderduiken van verzoeker.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het gelijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“1. Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoeker is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de huidige omstandigheden, meer bepaald de uitbraak van het Corona-virus.

Verzoeker van oordeel dat verweerster door zulks te stellen artikel 3 EVRM, het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt.

2. Artikel 3 EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië) §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië; § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië; § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in

kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3. Verzoeker slaagt er wel degelijk in om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

Ondanks het feit dat de Belgische autoriteiten van al haar eigen burgers verwacht dat zij zich ontraden van reizen naar het buitenland, wordt van verzoeker verwacht dat hij zich naar Denemarken begeeft, alwaar ondertussen reeds duizenden personen besmet zijn met het virus en het aantal blijft oplopen.

De infectiegevallen doen zich voor verspreid over het hele land.

Het risico dat verzoeker liet virus oploopt bij een eventuele overbrenging naar Nederlands is bijgevolg reëel.

Aangezien de Deense overheid zelf alle reizen naar het buitenland afraadt, is het evenmin duidelijk of DENEMARKEN überhaupt zal aanvaarden dat verzoeker de grens naar Nederland oversteekt.

4. Van een schending van het gelijkheidsbeginsel is er sprake nu verweerster overduidelijk gelijke gevallen ongelijk heeft behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

Zoals reeds aangegeven raadt de Belgische overheid reizen af voor haar eigen burgers. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij zich naar Nederland begeeft om daar zijn procedure te doorlopen.

5. Het leven en de gezondheid van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk de Dublin-regelgeving).

Bij de afweging tussen het particulier belang en het openbaar belang dienen in het kader van de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval in aanmerking worden genomen (HvJ, 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; HvJ, 8 april 1976, zaak 48/75).

In casu is men bijgevolg verplicht een individuele toetsing te maken en over te gaan tot een belangenafweging, en dus niet een loutere toepassing van de wet.

6. Gelet op de schending van artikel 3 EVRM, het gelijkheids- en redelijkheidsbeginsel, staat vast dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak, zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (vaste rechtspraak, zie bv. EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 96).

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met het gegeven van een wereldwijde uitbraak van covid-19.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op 9 maart 2020. Op die datum waren er in België nog geen maatregelen aangaande de covid-19 pandemie genomen. Verzoeker toont verder niet aan dat Denemarken op die datum reeds maatregelen had genomen inzake de volksgezondheid, in reactie op de pandemie. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat verzoeker dit element ter kennis heeft gebracht aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing. Aldus kan het verweerder

niet worden verweten dat er geen concrete motieven inzake de coronamaatregelen en de uitbraak van covid-19 in de bestreden beslissing werden opgenomen.

Verzoeker stelt verder dat hij een risico loopt door de overdracht aan Denemarken. Hij wijst erop dat in Denemarken duizenden personen zijn besmet, dat het aantal blijft oplopen en dat de infectiegevallen zich voordoen verspreid over het hele land. Verzoekers kritiek kan echter niet worden aangenomen.

Vooreerst toont verzoeker niet concreet aan dat hij geen toegang zal krijgen tot het Deense grondgebied. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk gesteld dat Denemarken instemt met de overdracht. Hij toont niet aan dat dit omwille van de coronapandemie is veranderd.

Verzoeker maakt verder geenszins aannemelijk dat hij door het virus is besmet of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Hij laat ook na om aan te tonen dat hij een risicopatiënt zou zijn en toont ook niet aan dat een overdracht naar Denemarken niet met de nodige voorzorgsmaatregelen gepaard kan gaan en evenmin dat in Denemarken de situatie op het vlak van corona niet onder controle is of dat er sprake is van een onbeheersbare gezondheidscrisis. Evenmin toont hij aan dat hij geen toegang zal hebben tot de Deense gezondheidszorg, indien dit nodig blijkt te zijn. Hij maakt aldus niet aannemelijk dat hij aldaar riskeert een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch en is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting. Verzoeker toont niet aan dat er in Denemarken een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is. Hij maakt niet aannemelijk dat een overdracht aan Denemarken zijn leven of gezondheid op het spel zet.

Verzoeker laat na om verder in te gaan op de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing en maakt aldus geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

2.3. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld (RvS 5 januari 2007, nr. 166.369; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878).

Verzoeker betoogt dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden, nu België zijn eigen onderdanen afraadt om te reizen, terwijl hij wel wordt geacht te reizen naar een andere lidstaat.

Er wordt allereerst herhaald dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat er in België reeds maatregelen aangaande de covid-19-pandemie waren genomen. Voor zover als nodig merkt de Raad nog op dat verzoeker lijkt te doelen op de nadien genomen maatregel, uitgevaardigd door de op dat ogenblik bevoegde minister van Binnenlandse Zaken, om niet-essentiële reizen vanuit België te verbieden. Evenwel blijkt geenszins dat deze maatregel dan enkel gold voor de eigen onderdanen. Wel is het zo dat verzoeker niet aantoont dat de hem in de bestreden beslissing opgelegde verplichting dan een niet-essentiële reis is.

Verzoeker maakt in geen geval aannemelijk dat, zoals hij tracht voor te houden, als gevolg van de bestreden beslissing gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt geenszins.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Rekening houdend met de bovenvermelde bespreking, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins aantoont dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS